

Môj (náš) príbeh s Eunice

Píše sa rok 2007 a ja niečo hľadám. Som nepokojná a viem po čom túžim, len neviem ako si svoju túžbu naplniť. Zrazu je to tu. Stránka na internete Humanistického centra, adopcia na diaľku. Niekoľko dní sa moja nervozita viac a viac prehlbovala. Potom sa to stalo. Rozhodla som sa. Svojej rodine som predložila niekoľko detí z databázy na adopciu na diaľku z Kene. Rozhodli sme sa pre Eunice Akynyi Mudiwo, ktorá je úplna sirota. Jej rodičia mali len jedno dieťa-dcéru Eunice. Eunice vyrastá u sestry jej nebohej mamy Everline, ktorú má rada a vníma ju ako svoju mamu. Eunice má piatich nevlastných súrodencov (Maurine, Steve, Emily, Nancy, Godfrey). Dnes má Eunice 17 rokov a ide do 3. Ročníka na Hawinga secondary school. Po úspešnom absolvovaní školy chce ďalej študovať zdravotníctvo. Chce byť zdravotnou sestrou a pomáhať ľuďom.

K jej záľubám patrí šport. Veľmi dobre hrá futbal. Je dokonca lepšia ako chlapci. Výborne behá, čo dokazujú aj jej úspechy v bežeckých súťažiach ešte na Malomba primary school, kde sa umiestnila medzi prvými tromi súťažiacimi.

S Eunice sme do roku 2011 boli len v písomnom kontakte. Písali sme listy a posielali sme jej baličky s hmotnosťou maximálne do 2 kg. V jednom z jej listov nám napísala, že chová pre nás sliepku a jej brat zas zajačika a keď prídeme, že nám ich chcú darovať. Neviem opísať svoje emócie, ktoré vo mne prebiehali pri čítaní riadkov jej listu, ale moja reakcia bola prekvapujúca nielen pre mojich najbližších, ale i pre mňa. Idem do Afriky. Musím som zmenila na nekompromisné chcem vidieť, kde Eunice žije, vyrastá, študuje. No a v novembri 2011 som teda spolu so svojou rodinou, manželom Júliusom a dcérou Ninou cestovala, na vlastnú zodpovednosť do Afriky. Prípravy na cestu boli náročné na čas, peniaze a na boj voči prichádzajúcim negatívnym informáciám z okolia aká je Keňa nebezpečná.

Aj napriek uvedenému sme sa nevzdávali a šli za našim cieľom, absolvovať náš trip, naše dobrodružstvo. Mali sme informácie, že Keňania moc neprejavujú emócie, sú rezervovaní voči cudzí ľuďom. Tak sme teda očakávali čisto len formálne privítanie. To čo sa udialo v momente nášho príchodu a počas piatich dní strávených v oblasti Siaya, Comenya sa nedá ničím zaplatiť. Úprimné, čisté, veselé prijatie, plné emócií, osobného kontaktu, ako keby sme boli rodina, tí najbližší my im a oni nám. Prvé čo bolo, požiadali nás, či sa môžu za nás pomodliť. Verte, že keď píšem naše spomienky z nášho doposiaľ prvého stretnutia mám hmlisté videnie, lebo slzy šťastia sa tlačia von. Nádherné, úžasné, neopísateľné momenty. Ľudia milí, úprimní, čistí, veselí, dobrosrdeční, láskaví. Tých prívlastkov je mnoho a mohla by som ich vypisovať aj na niekoľko riadkov, ale aj tak to neobsiahne to čo sa nám rodilo v srdciach na oboch stranách. Bývali sme s nimi, snažili sa s nimi pracovať, variť, radosť sa, užívať si dňa plnými dúškami, žiť naplno pre ten konkrétny deň, ale i pokoj, ticho noci, absolútnej tmy. Zážitok, ktorý nevie ponúknuť žiadna z cestovných kancelárií. Jedli sme ich tradičné ugaly, mandazy, čapati a pili poridge. Kopali, čistili a potom sušili kasawu. Aj napriek prebiehajúcim školským prázdninám, nás prijala školská rada a učitelia Malomba school v Comenya. Preukázali nám veľkú úctu a my sme im odovzdali učebné pomôcky, ktoré sme

mohli v rámci možnosti priniesť. Boli sme traja a každý z nás mal po dva 23 kg ruksaky plus 10 kg príručnú batožinu. Veľkým prekvapením bolo aj stretnutie s pátrom Petrom, ktorý sa za nás a s nami pomodlil a dal nám požehnanie. Veľmi si vážim a uctievam týchto ľudí, ľudí z kmeňa Luo. Tak ako sa niečo krásne začína, tak aj to krásne končí. Naš odchod bol rovnako plný emócií, ako bol náš príchod. Dostali sme dary, ktoré majú v našej domácnosti svoje miesto. Dary, ktoré z dôvodu ich trvácnosti nemohli byť uchované, sú v našej pamäti, ale o to hodnotnejšie, pretože to boli dary, ktoré pre nich znamenajú, byť nasýtený aspoň jedenkrát za deň.

Po našej návšteve v Siaya sme opäť ostali s Eunice len v písomnom kontakte. V januári 2014 sme sa rozhodli pozvať Eunice na návštevu na Slovensko. Celý proces bol komplikovaný, náročný na čas a finančné náklady. Po zamietnutí pozvania cudzineckou políciou SR som už neverila, že sa nám podarí Eunice ukázať malý kúsok strednej Európy, Slovensko. Predsa. Vďaka výkonnej riaditeľky Centra Narovinu pani Dane Feminovej, koordinátorovi Centra Narovinu v Nairobi Kenovi Okongovi, konzulovi veľvyslanectva SR Vladimírovi Ježekovi, našej dcére Nine Pavelkovej sa nám podarilo zrealizovať sľub, ktorý sme Eunice dali v roku 2011 pri našom odchode zo Siaya, z Kene. Dňa 9. 12. 2014 bolo Eunice vystavené schengenské vízum a 10. 12. 2014 o 13,20 pristála na letisku vo Viedni. To čo sa dialo posledné dva týždne pred jej príchodom, je minimálne ďalšie dve A4 kancelárskeho papiera, ale stálo to za to. Eunice je medzi nami a s nami. Pozoruje, vníma, nasáva, zapisuje do pamäti i diára. Učí sa, skúša nové, nepoznané. Je to tá naša Eunice, ktorú sme spoznali osobne v roku 2011. Milá, skromná, veselá, inteligentná, šikovná, vie čo chce – rozhodná. V priebehu týchto dní Eunice videla vianočné trhy v Bratislave a vo Viedni, bola na hokejovom zápase KHL Slovensko a Fínsko (6:2), stretnutie na tému adopcie na diaľku v Cafe Luxor Bratislava, návšteva sibírskych tigrov v Kostolnej pri Dunaji. Po návšteve Prahy máme naplánovaný výlet za snehom na Chopok v Nízkych Tatrách no a samozrejme Vianoce – štedrý večer a na Silvestra privítanie Nového roku v uliciach Bratislavy. Dni letia a ja mám pocit, že nestíhame to čo chceme Eunice ukázať. Únava prenasleduje nás všetkých. Ale pocit z tejto únavy je príjemný, pretože je to pocit naplnenosti, zmysluplnosti, otvorenosti, láskavosti a radosti.

Verím, že náš vzťah s Eunice a jej rodinou je natrvalo. Už dnes sa teším, keď sa opäť stretneme, či my navštívime rodinu Eunice v Comenya alebo Eunice sa vráti na Slovensko.

V Bratislave, 18. 12.2014

Eva Pavelková

sponzor